

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 9 november 2011 in zaken nrs. 11/12820 en 11/12822 in
de gedingen tussen:

mede voor hun minderjarige kind,

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 6 april 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 9 november 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. In zijn enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de verklaringen van de vreemdeling niet zonder kenbare raadpleging van algemene bronnen en door zich enkel te verlaten op de tekst van het Russisch wetboek van strafvordering als niet aannemelijk terzijde heeft kunnen schuiven. Daartoe betoogt hij dat de rechtbank ten onrechte, op grond van jurisprudentie van de Afdeling die ziet op de vraag of de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst bescherming van de autoriteiten kan verkrijgen, een vergewisplicht voor hem heeft aangenomen en daarmee heeft miskend dat in voorliggend geval beoordeeld diende te worden of van het relaas positieve overtuigingskracht uitgaat. In dat kader is het aan de vreemdeling hetgeen hij verklaart aannemelijk te maken en is het niet aan de minister aannemelijk te maken dat van de door de vreemdeling gestelde feiten en omstandigheden geen sprake is.

1.1. In zijn besluit en het daarin ingelaste voornemen, voor zover hier van belang, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat hetgeen de mannelijke vreemdeling (hierna: de man), die stelt getuige te zijn geweest van een moord, heeft verklaard over de werkwijze van de Russische politie, niet strookt met hetgeen het Russische wetboek van strafvordering daarover voorschrijft. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas wordt er vanuit gegaan dat de wet- en regelgeving van een land wordt uitgevoerd, toegepast en nageleefd, tenzij aannemelijk is gemaakt dat dit niet het geval is. Daartoe is niet voldoende dat de vreemdelingen in hun zienswijze opmerken dat van naleving van die wet- en regelgeving niet kan worden uitgegaan. Nu uit niets blijkt dat het Russische wetboek van strafvordering niet nageleefd of toegepast zou worden, gaat van de verklaringen van de man waar deze niet stroken met voormeld wetboek geen positieve overtuigingskracht uit, aldus de minister in zijn besluit.

1.2. In dit verband heeft de rechtbank overwogen dat de minister zijn standpunt in overwegende mate stoelt op de relevante bepalingen van het

Russische wetboek van strafvordering en dat geen algemeen ambtsbericht inzake Rusland voorhanden is. Voorts heeft zij overwogen dat uit de uitspraken van de Afdeling van 5 augustus 2008 in zaak nr. 200708107/1 en 12 februari 2010 in zaak nr. 200909235/1/V2 (www.raadvanstate.nl) en een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 8 oktober 2010 in zaak nrs. 10/32872 en 10/32868 volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in zijn land van herkomst bescherming kan krijgen, eerst aan de hand van informatie over de algemene situatie wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden en dat slechts indien die vraag bevestigend is beantwoord de vraag aan de orde kan komen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming in zijn geval niet mogelijk is. Gelet hierop, alsmede op de zeer nauwe samenhang tussen het asielrelaas van de man en de algemene gegevens over de rechtsgang en rechtsbescherming in Rusland, kan de minister, ook nu het de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas betreft, niet zonder kenbare raadpleging van algemene bronnen dat relaas als niet aannemelijk terzijde schuiven, aldus de rechtbank.

1.3. Met haar overwegingen heeft de rechtbank niet onderkend dat de aangehaalde jurisprudentie van de Afdeling ziet op de beoordeling of een vreemdeling in zijn land van herkomst bescherming van de autoriteiten kan verkrijgen tegen risico's voortvloeiend uit een geheel of ten dele geloofwaardig geacht asielrelaas, welke beoordeling wezenlijk verschilt van de beoordeling of van het door de vreemdeling gestelde asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat. In dat laatste geval is het op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) aan de vreemdeling zijn relaas aannemelijk te maken en is het niet aan de minister om nader onderzoek te doen naar niet of onvoldoende weersproken onderdelen van het door hem ingenomen standpunt of niet onderbouwde stellingen van de vreemdeling. Nu de vreemdelingen in de bestuurlijke fase en in beroep hebben volstaan met een algemeen betoog dat van naleving van de geldende wet- en regelgeving in Rusland niet zonder meer mag worden uitgegaan zonder die stelling concreet te onderbouwen met relevante documentatie, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid zonder nader onderzoek te plegen op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van de man niet stroken met de bij Russische wet- en regelgeving voorgeschreven werkwijze en procedures en dat zijn relaas in zoverre derhalve positieve overtuigingskracht ontbeert. De grief slaagt derhalve.

2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Nu de in hoger beroep niet gemotiveerd bestreden overweging van de rechtbank over het gestelde ziekenhuisverblijf van de man niet zelfstandig haar oordeel kan dragen, dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de besluiten van 6 april 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

3. In beroep hebben de vreemdelingen geklaagd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat van hun relazen geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Daartoe betogen zij, onder verwijzing naar hun betoog dat de minister zich niet heeft kunnen verlaten op de bepalingen van het Russisch wetboek van strafvordering, dat hij eveneens ten onrechte positieve overtuigingskracht heeft ontzegd aan hun verklaringen over de ziekenhuisopname van de man en diens werkzaamheden bij een bouwbedrijf.

Reeds omdat, gelet op hetgeen in 1.3. is overwogen, geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid onder verwijzing naar de bepalingen van het Russisch wetboek van strafvordering de verklaringen van de man over de handelwijze van de Russische politie positieve overtuigingskracht heeft kunnen ontzeggen, kunnen deze beroepsgronden niet slagen. Dat de minister in hoger beroep de overweging van de rechtbank dat, anders dan hij in zijn besluit heeft gesteld, niet is gebleken dat het ziekenhuis waar de man stelt te hebben verbleven een kinderziekenhuis betreft, niet heeft bestreden, zodat thans van dat oordeel dient te worden uitgegaan, maakt het voorgaande niet anders. Het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van die ziekenhuisopname is immers primair gebaseerd op het ontbreken van documenten ter onderbouwing daarvan.

4. Voorts hebben de vreemdelingen in beroep betoogd dat aan hen ten onrechte geen verblijfsvergunning is verleend op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Daartoe verwijzen zij naar een aantal rapportages van hulpverleners, waaruit blijkt dat vooral de man psychische problemen heeft gekregen nadat hij getuige is geweest van een moord en gedwongen is daarover een valse verklaring af te leggen. Voorts is het voor hem niet mogelijk in Rusland bescherming van de autoriteiten te verkrijgen tegen de door hem, als getuige van een moord, ondervonden problemen.

Deze beroepsgrond kan, evenzeer reeds omdat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, niet slagen.

5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans diensengevolge buiten het geding.

6. Het beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 9 november 2011 in zaken nrs. 11/12820 en 11/12822;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Verbeek, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

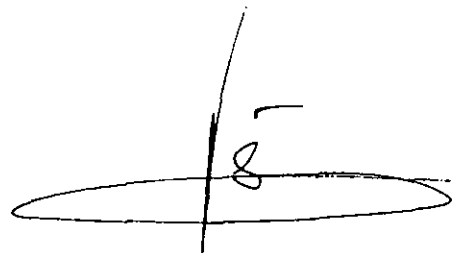
w.g. Verbeek
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 oktober 2012

574.

Verzonden: 5 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser